

ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК

PARISH HERALD

Лист парохије Светог Симеона Мироточивог Српске
Православне Цркве у Калгарију, Алберта

СРЕЋАН ПРАЗНИК

St. Simeon Serbian Orthodox Church Newsletter
Calgary, AB.

Уредништво:

Главни и одговорни уредник:
Јереј Обрад Филиповић

Превели на енглески:
Ђоко и Морана Ивковић
Далиборка Мијатовић

Едиција српскога текста:
Миланка Филиповић

Сарадници:
Др. Мајда Ђорђевић

Редакција:
2001 31 Avenue SW.
Calgary, AB. T2T 1T3

Телефон: 403/244-3586
Факс: 403/244-1691

Web site: www.svetisimeon.org

E-mail: obradf@yahoo.ca

Editors:

Editor-in –chief:
Rev. Obrad Filipovic

Translated in English:
George and Morana Ivkovic
Daliborka Mijatovic

Serbian text editing:
Milanka Filipovic

Contributors:
Dr. Majda Djordjevic

Address:
2001 31 Avenue SW.
Calgary, AB. T2T 1T3

Phone: 403/244-3586
Fax: 403/244-3586

Web site: www.svetisimeon.org

E-mail: obradf@yahoo.ca

РЕЧ УРЕДНИКА

Драга браћо и сестре, честити моји парохијани,

Ево, благодаћу Господњом, а помоћу вредних наших парохијана, издајемо и шести број нашега парохијског гласника. Када се пре пар година јавила идеја за издавање гласника нисмо могли претпоставити на какав добар одзив ће он наићи. Наши парохијани често се јављају уредништу са углавном речима похвале за наш лист. Људи нам често говоре да су у нашем листу пронашли лепе текстове и користне информације. Ми се пак, уздамо у Господа да ће овај лист излазити у нашој парохији још много година и тако просвећивати оне који га читају.

Желим да, као главни и одговорни уредник гласника, искористим ову прилику да се захвалим свима онима који на било који начин дају подршку нашеме просветном раду и помажу наш лист. Свака је помоћ наравно од велике вредности. Како помоћ оних који пишу чланке, преводе текстове, помажу у дизајну... тако и оних који рекламирају своје послове у гласнику или дају прилоге за његово штампање. Хвала им од нас људи, а од Господа сваки благослов и награда. Ми се трудимо и трудићемо се да ваше поверење оправдамо. Циљ нам је да сваки наредни примерак гласника буде у некој мери бољи од предходног. Онима пак, који се труде и Господ помаже, јер како се то каже у Светом Писму "Прегатоју Бог даје махове".

На другој страни желим да позовем све оне који сматрају да на било који начин могу помоћи издавање гласника да се јаве редакцији. Било да је то поезија, уметност или пак само неки чланак који сте написали а желели бисте да га поделите са другима и сматрате да би био користан молимо вас јавите нам се. (*Редакција задржава право цензуре и избора текстова*).

Одан вама и Господу ваш свештеник
отац Обрад Филиповић.

LETTER FROM THE EDITOR

Dear brothers, sisters and honored parishioners,
With the Lords help and the help of our parishioners we are proud to present the sixth installment of the Parish Herald. A few years ago when we were first presented with the idea of a Parish Herald, we could never predict such a warm reception. Our parishioners are constantly expressing thankfulness and support to the editor for these newsletters. They have expressed that the herald is full of beautiful stories and informative articles. We have faith in God that our herald will continue to reach our parish for years to come and bless those who read it.

As the editor and chief, I myself would like to use this opportunity to thank all of those who have, in many different ways, supported and contributed to our herald. All the help we have received is of the utmost importance. Equal thanks go to those; who write the articles, translate the texts and help in the design, as well as those who have used it for advertisement and donated funds for its printing. Thank you from all of us and may God bless you. We will continue to work hard to keep your trust and support. Our goal is to ensure that every new issue is better than the previous one. Those who work hard are helped by the Lord as the Holy Scripture states.

On the other hand, I would like to invite anyone who is interested in helping the herald in whatever way, to contact the editorial office. Whether it is poetry, art or an article you would like to share with others, please reach us. (*The editorial office holds the right to censor and select the articles.*)

Yours and the Lords faithfully,
Father Obrad Filipovic

ПОСНИ КУВАР

Пљескавице од бундеве

Потребно:

1 кг. бундевица,
3-4 главице црног лука,
1 шоља брашна,
уље, бибер, со

Припрема:

Бундеве и лук изрендати на крупно ренде и додати им брашно, со и бибер. Од тако припремљене смесе обликовати пљескавице и пећи их на врелом уљу.

Мусака од плавог патлиџана

Потребно:

8-10 великих кромпира,
4-5 плавих патлиџана,
5 главица белог лука,
мало першуновог листа,
1,5 шоља уља,
1,5 шоља презле,
каша од 5-6 комада парадајза,
1 чаша вина, бибер, со

Припрема:

Кромпир ољуштити, исећи на дебеле колутове, испећи га и осолити.

Изрендан бели лук пржити на уљу и додати ољуштен и изрендан плави патлиџан. Чим патлиџан порумени, смеси додати кашу од парадајза, вино, со, бибер и ситно исеџакан першунов лист. Ако сва течност не испари, додати презле, а ако је маса сувише густа, досути мало воде.

У дубоку тепсију слагати наизменично редове кромпира и фила од плавог патлиџана. Последњи слој од кромпира прелити бешамелом припремљеним на следећи начин:

7 кашика биљног маргарина отопити и додати 7 кашика брашна.

Пржити и чим смеса промени боју, додати:

3 шоље воде, со, бибер и мало нареданог мушкатног орашчета.

Непрестано лупати жиџом како се не би створиле грудвице. Бешамелом прелити мусаку и посути са пола шоље презле. Пећи у пећници, на средњој температури, око 60 минута.

Пријатно!

АНЂЕЛИ БОРАВЕ СА ОНИМА КОЈИ СУ ДУШУ ОЧИСТИЛИ ПОСТОМ.

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ВЕЛИКИ

Преузето из књиге " Православни посни кувар " - Приредила Миланка Филиповић

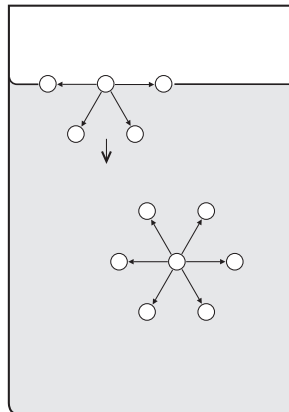

КУТАК ЗА МЛАДЕ ПРИРОДЊАКЕ

Уређује: Др. Мајда Ћорђевић
Likovni priloz: Kim Wagstaff

Драги млади природњаџи,

данас настављамо да говоримо о необичним особинама воде. Најмање честице воде, молекули, чврсто приањају једни уз друге и нерадо се раздвајају. Вода је често у контакту са ваздухом. Молекули воде и ваздуха не приањају једни за друге тако снажно као молекули воде међусобно. Тако на молекуле воде на површини делује сила која их вуче према унутрашњости воде. Зато се на површини воде формира слој сличан опни, који не дозвољава да се вода разиђе. Та појава се зове *површински напон*. Њега користе неки инсекти који својим ножицама клизе по површини воде уместо да потону. Захваљујући површинском напону, неки предмети, за које бисмо очекивали да потону, пливају по води. Површински напон се може смањити материјама које се зову *површински активне супстанце*. Оне се разликују по површини воде, која тада губи опсану особину и предмети који би пливали по води потону.

Експеримент

Потребан материјал:

широка шоља

вода

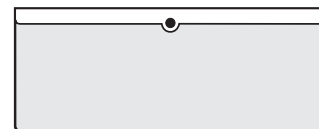
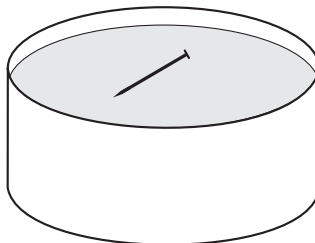
чиода са металном главом

папирна марамица

маказе

виљушка

течни детерџент за прање посуђа

Поступак:

Сипај воду скоро до врха шоље. Питај укућане или другове да ли могу да врло пажљиво спусте чиоду на површину воде тако да не потоне. Нико неће очекивати да је то могуће јер метал, од кога је чиода начињена, има већу густину од воде и не би требало да може да плива по њој. Ти тада изведи следећи експеримент: Изрежи 5cmx5cm квадратно парче папирне марамице и стави га на зупце виљушке. На папир положи чиоду. Полако урони зупце виљушке у воду. Уклони виљушку док још папир и чиода пливају по води. Убрзо ће се папир натопити водом и потонути, а чиода ће остати да плива. Посматрај површину воде око чиоде. Запазићеш да изгледа као да је чиода утиснула површину воде т.ј. вода не дозвољава да је чиода раздвоји и да потоне. Када се у воду дода мало детерџента, нарушиће се површински напон, нестаће опна и чиода ће да потоне. Ако желиш да поновиш експеримент, мораш шољу и чиоду веома добро да опереш. Уколико се сав детерџент не уклони, чиода ће стално тонити у воду.

Литература:

Ebbing, General Chemistry, 5th ed., Houghton Mifflin Co., Toronto, 1996.

Wonderful Water, 2nd ed., The Canadian Society for Chemistry, Ottawa, 1999.

СРБИЈА ОД 1277. ДО 1322. г.Г.

Преврат који је направио краљ Драгутин није наишао на одобравање тадашње српске властеле и Драгутин није био у могућности да своју власт учврсти онако како је желео. Касније је био приморан да земљу територијално подели уступивши мајци краљици Јелени и млађем брату Милутину по један део на управљање. На спољнополитичком плану Драгутин је имао добре односе како са Угарском тако и са Византијом.

С временом долази до заоштравања односа између браће Драгутина и Милутина те Милутин, подржан од стране српске властеле 1282. г.Г. преузима власт од свог брата. Драгутину је остављена на управу северна Србија. Од угарског краља Драгутин добија на управу Мачву, Београд, Срем...он је први српски владар који је у својој власти имао Београд. С обзиром да је Милутин имао намеру да прекрши договор по коме је требало после смрти обојије браће власт да преузме Драгутинов син Владислав, Драгутин напада са војском свога брата. Овај рат прекинут је помирењем које је издејствовао српски архиепископ Данило Други. После овога Драгутин се повлачи и на крају прима монашку ризу и име Теоктист. Упокојио се је у пролеће 1316. г.Г.

Са самим Милутиновим доласком на власт још 1282. г.Г. византијски цар Михајило Осми одлучи да нападне и покори Србију. Међутим био је спречен изненадном смрћу док је још вршио припреме за поход на српске земље.

У наредних неколико година Милутин је водио неколико ратова проширујући Србију на југ (на штету Византије) и на исток (на штету Бугарске). После ових освајања Милутин се посветио преговорима о миру. Склопио је пријатељство са бугарским кнезом Шишманом и осигурао границе према тој земљи. Затим је склопио мир са Византијом а за узврат добио заручницу, кћерку цара Андроника Другог, Симониду. С обзиром да је Византија имала великих проблема са Турџима, Милутин је цару слао у помоћ одред војске од неколико хиљада војника. За свог наследника Милутин је одредио Стефана једног од синова из његова предходна четири брака. Дао му је на управљање области којима је некада управљала краљица Јелена. После помирења Драгутина и Милутина у српској властели почело се причати да би Стефан требао преузети власт од оца. Милутин није оклевао већ је изненада 1314. г.Г. упао у поседе свога сина заробио га, ослепео и послао у Византију у заточеништво. Са њиме је послао и његову жену и два сина од којих је један био Душан потоњи српски цар. Пошто је по смрти Драгутиновој на његово место дошао његов син Владислав и почео да јача

HISTORY OF THE SERBS FROM 1277. TO 1322.

The Serbian leadership did not support the revolution that created King Dragutin, and at the time, Dragutin could not round up support for his reign. Later on he was forced to give up territories of the country to his mother Queen Jelena and younger brother Milutin. On the geopolitical plan, Dragutin had an equally good relationship with the Austrian Empire as he did with the Byzantine Empire.

With time, there was an increasing tension between the two brothers, Dragutin and Milutin. With Milutin having the support of the Serbian authority in 1282, he was able to undertake power from his brother. Dragutin was left with the leadership of northern Serbia. From the Hungarian king, Dragutin was given control of Macva, Belgrade, Srem...in fact he is the first Serbian leader to ever have Belgrade under his rule. In consideration, that Dragutin wanted to violate the agreement that stated once both brothers are gone Dragutin's son Vladislav would assume control. Dragutin along with his army would still attack his brother. This war would end with the peaceful intervention of the Archbishop Danilo II. After this, Dragutin would retreat and in the end, he would accept the title of Monarch as well as the new name of Teoktist. Later he would die in the spring of 1316.

With the arrival of Milutin's reign in 1282, the Byzantine Tsar Mihailo VIII, decides to attack and disgrace Serbia. In the meantime while he was preparing to visit Serbian lands Milutin suddenly died.

In those several years, Milutin saw many wars; he expanded Serbia to the south toward the Byzantine border and to the east towards Bulgaria. After all these conquests, Milutin dedicated himself to peace agreements. He was able to establish peaceful relations with the Bulgarian Prince therefore guaranteeing an untroubled border. After this, he assured peace with the Byzantine Empire and in return, he got his fiancée, King Andronicus II's daughter, Simonida. Since the Byzantine Empire had such problems with the Turks, Milutin sent the Byzantine King thousands of Serbian soldiers. As his heir Milutin chose Stefan, his son from one of his previous four marriages. He allowed Stefan to manage one of the territories that Queen Jelena once ruled. After Milutin and Dragutin made peace, people within the kingdom started to feel Stefan should take the thrown from his father. Milutin did not hesitate and in 1314, he captured his son and sent him to the Byzantine Empire for confinement. With him, Milutin also sent Stefan's wife and two sons of which one was Dusan the Serbian Tsar. Also, since after the death of Dragutin his son Vladislav was to take his father's place, Milutin had him imprisoned as well. Therefore Milutin's other son, Constantine, was the next heir to the thrown. Milutin's imprisonment of Vladislav angered the Hungarians. When

Милутин је и њега напао и заробио. Тада се за престолонаследника истакао Милутинов други син Константин. Заробљавање Владислава навукло је на Милутина гнев Угарске. Милутин је ушао у рат са Угарском из ког је изгубио Београд али је задржао све остале делове које је преузео од Владислава.

Милутин је иначе био најзнатнији српски задужбинар. Обнављао је старе цркве и манастире, градио нове, подизао је одмаралишта за старе и болесне, плаћао лекаре да их лече... Једна од најлепших његових задужбина свакако јесте манастир Грачаница на Косову и Метохији.

Краљ Милутин је владао дуго, пред крај живота се разболео изгубивши и моћ говора. После његове смрти 1321. г.Г почињу у Србији нереди и борба за власт.

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ...

Milutin waged war with the Hungarian empire, he lost Belgrade but was able to hold on to all the territories he captured from Vladislav.

Otherwise, Milutin was known as one of the best Serbian founders. He renovated old churches and monasteries and he built new ones, he also provided homes for the sick and old while paying for their medicine. One of his greatest accomplishments was the monastery Gracanica in Kosovo and Metohija.

King Milutin reigned for a long time but near the end, he grew sick and even lost his ability to speak. After his death in 1321, there were many conflicts for the struggle of power in Serbia.

TO BE CONTINUED IN NEXT ISSUE...

GRACANICA MONASTERY

Endowment of King Milutin in the vicinity of Pristina
(Kosovo and Metohia - early 14th century)

King Milutin

Краљ Милутин

ПИТАЊА И ОДГОВОРИ

Које су основне разлике између Православне и Римокатоличке Цркве?

Разлике између ове две Цркве могу се најједноставније објаснити као: а) теолошке или догматске и б) разлике у начину егзистирања саме Цркве.

а) Једна од основних теолошких разлика јесте она која испољава начин егзистенције Свете Тројице, Оца Сина и Духа Светога. Наша Православна Црква испољава веру да Дух Свети исходи од Оца. Римокатоличка пак, да Дух Свети исходи од Оца и Сина. На овај начин Римокатоличка Црква подређује Духа Светога Оцу и Сину. Треба напоменути да је ово веровање Римокатоличка Црква увела накнадно и то је био један од разлога разлика између Цркава. Ми у Православној Цркви верујемо да су Света Тројица Један Бог у три Лица Отац, Син и Дух Свети који су равни један другоме. Такође постоји и знатна разлика када је у питању веровање у Пресвету Богородицу. Римокатоличка Црква испољава веровање у безгрешно зачеће Пресвете Дјеве од њених родитеља. Ми у Православној Цркви верујемо, онако како то каже Свето Писмо, да је Пресвета Дјева зачета од својих родитеља природним путем а благословом Божијим. Постоји још низ мањих догматских разлика.

б) Најприметнија разлика у начину живота Црква јесте институција римског папе која не постоји у Православној Цркви. Наиме пре одцепљења од Православне Цркве римски епископ био је једнак другим епископима (јерусалимском, антиохијском...) по части и власти. Временом Римска Црква јача и постаје једна од најмоћнијих институција на западу. Из жеље да приграби световну власт Римска Црква, подржана од стране других помесних Цркава запада, проглашава римског епископа сувереним и непогрешивим вођом Цркве. Наравно ово је било неприхватљиво за источну Православну Цркву. Ово је један од основних разлога одцепљења Римокатоличке Цркве од једине истините Цркве Христове, Православне. Иначе Православном Црквом управља сабор епископа, онако како нас учи Свето Писмо и онако како су то радили Свети Апостоли, ученици Христови.

Са овим промашајем у Римокатоличкој Цркви почињу да се нижу промашаји и грешке. Тако је уведен целибат, забрана свештеницима да се жене. Сви знамо како се ова грешка данас обија Римокатоличкој Цркви од главу. Уведена је и наплата опроштаја грехова која је између осталог водила до одцепљења протестантске Цркве. На крају све секте и новопроглашене "цркве" из крила су Римокатоличке Цркве.

Отац Обрад Филиповић

QUESTIONS AND ANSWERS

What are the basic differences between the Orthodox and Roman Catholic Church?

The differences between these two churches can simply be explained in two ways: A) theologically or dogmatic and B) the difference between the existence of the church itself can be discussed.

a) One of the basic theological differences lies in the existence of the Father, Son and Holy Spirit. Our Orthodox church believes that the Holy Spirit proceeds from the Father. The Catholic Church believes that the Holy Spirit proceeds from both Father and Son. In this belief, the Roman Catholic Church subordinates the Holy Spirit from the Father and Son. It should be emphasized that this belief of the Roman Catholic Church is the ulterior reason for the separation of the two churches. We in the Orthodox Church believe that there is one God and three entities, the Father, Son and Holy Spirit who are all equal to one another. There also exists a considerable difference in the worship of the Holy Virgin Mary. The Roman Catholic Church feels that the Virgin Mary was a result of Immaculate Conception. We in the Orthodox faith believe in what the Holy Scripture states, that the Virgin Mary was conceived by natural means but blessed by God Himself. There also exist some dogmatic differences.

b) The most obvious difference among the two churches is the function of The Roman Catholic pope, who does not exist in the Orthodox Church. Before separation from the Orthodox Church, the Roman Bishop was equal to the other Bishops in terms of honor and authority. With time, the Catholic Church grew stronger and became one of the most powerful institutions in western society. With the intention to control all authority, the Roman Catholic Church backed by western churches elects the Roman Bishop as the sovereign and infallible leader. Of course, this was unacceptable for the Orthodox Christians. This was one of the main reasons for the separation of the Roman Catholic Church from the one true Christian Church of Orthodoxy. Otherwise, the Orthodox Church recognizes its Bishop's authority as it states in the Holy Scripture and as Christ's apostles have taught.

Therefore, with these failures in the Roman Catholic Church there is an increase in error and mistakes. For example, the introduction of celibacy or not allowing their priests to marry. We all know how this particular error has come back to haunt Roman Catholic Church. In addition, there came the idea of monetary payment for the forgiveness of sins. This along with other reasons led to the separation of the Protestant churches from Catholicism.

Father Obrad Filipovic

**Изводи из књиге “Мисли о добру и злу”
Светога владике Николаја Велимировића**

Лако је научити животињу. Лако је научити простака. Али је тешко научити онога који је ненаучен већ постао учитељ другима.

Време је тица, која те кити шареним перјем, но која ће доћи и да почупа своје. Ако будеш сувише везао душу своју за перје, време ће ти са перјем и душу очупати. Ах каква ће тада ружна бити нагота твоја.

Велики точак спорије се окреће но стиже мали точак који се брже окреће. Што већи точак то спорије окретање и мање ларме; што мањи точак то брже окретање и више ларме. Ово важи како за ствари тако и за људе. Највећи точак у души човечијој јесте Бог. Његов се обим не види, нити се његов ход чује од множине и ларме малих точкова. Но кад се сви мали точкови у души утишају, душа се тек онда види у неизмерном Божанском точку, којим је обухваћено небо и земља. И при тој изненадној и реткој визији душа осећа неисказану радост.

Кад се човек окрене лицем к Богу, сви путеви воде Богу. Кад се човек окрене лицем од Бога, сви путеви воде у пропаст. Ко се усудно одрече Бога, и речју и срјем, тај не може ништа у животу учинити, што неби водило његовом потпуном разорењу, и телесном и душевном. Зато се не жури да тражиш целата безбожнику. Он га је нашао сам у себи, поузданијег него што му га сав свет може дати.

Злочин је слабост а не снага. Злочинац је слабић а не јунак. Зато сматрај свога злотвора увек слабијег од себе, па као што се не светиш слабом детету, не свети се ни злотвору. Јер он није злотвор по снази него по слабости. Тим начином гонилаћеш снагу у себи, и бићеш као море, које се не излива да потопа сваког дерана који се у њ' баца каменом.

Кад би ти понудили златан пехар са најбољим вином у свету и рекли: пиј, но знај да је на дну скорпија-да ли би пио? У сваком пехару сласти земаљске налази се на дну скорпија. И уз то, на жалост, пехари су ови тако плитки, да је скорпија увек близу усана.

У банци банкар радосно броји, колико хиљада дана још може јести. А гладан гробар са гробља посматра град и мисли: из чијих ли ће зуба сутра испати хлеб?

Не понеси се мудрошћу. Ни туђом јер није твоја. Ни својом, јер чим си се понео значи да је немаш много. Ниједна лампа не гори док се не долева. Све се лампе могу напунити, а лампа мудрости никада.

Овај живот не би се могао замислити без трога: среће, несреће и смрти. Нешто среће, нешто несреће и смрт омогућавају овај живот. Морална хемија овога света још је чуднија од физичке хемије. Срећа је дар Божији, несрећа допуштење Божије, а смрт победа Божија. Стална срећа, без примесе несреће, постала би безбојна и досадна. Стална несрећа, без смрти, учинила би овај живот паклом без излаза. У срећи људи хоће-неће да се сете Бога; у несрећи људи хоће-неће да се сете Бога, а у смрти морају да се сете Бога.

Једини искрен интервју научника са природом јесте:

Природо, кажи ми ко си ти, да бих знао ко сам ја?

Једини искрен интервју историчара са историјом јесте:

Историјо, кажи ми ко си ти, да бих знао ко сам ја?

Једини искрен интервју светитеља са Богом јесте:

Боже, кажи ми ко си ти, да бих знао ко сам ја?

Непогрешан одговор у сва три случаја јесте:

Човече, нађи мене у себи!

РЕНОВАЦИЈА ПАРОХИЈСКОГ ДОМА

Као што знате на нашем новом имању на адреси 8484 26 авенија на југозападу града постоји парохијски дом (црквена кућа) намењен за становање парохијског свештеника. Ову кућу Црква је изнајмљивала станарима све до 15-ог јула 2004. г.Г. Јула 31-ог пак, у њу се уселио наш парохијски свештеник отац Обрад Филиповић са својом породицом.

Кућа је била доста запуштена изнутра јер су у њој дуго година живели станари а не власник куће. Управни одбор ЦШО је заједно са нашим свештеником одлучио да кућу изнутра реновира. Кућа иначе има 4 спаваће собе, канцеларију, дневни боравак, кухињу с трпезаријом, вешерај као и 2.5 купатила. Радови су одпочели у понедељак 19 јула. Најпре је скинут тепих (карпет) из свих просторија и повађени сви ексерчићи заједно са свим лајснама. Овај посао обавио је отац Обрад уз помоћ, Томислава Димитријевића и његовог пријатеља Алекса, Бранка Зјалића и Александра Гордона. Затим се прешло на припремање зидова за фарбање. Овај посао обавили су Бранко и Никола Тумбас. Следећи посао био је фарбање плафона који је обавио Жељко Суботић. За ово време реновирана су купатила и лавабои по кући, сав овај посао обавио је водоинсталатер Горан Мрдић. Такође је куљен и ламинат под, који су на имање донели отац Обрад и Јово Анђелић камионом који им је уступио Никола Дмитровић.

Коначно у суботу 24 јула организована је велика радна акција када су офарбани сви зидови (осим дневног боравка) и постављено 80 одсто пода. Радове су изводили следећи парохијани. Постављање пода: Поповић Вид, Ракић Миланко, Игњатић Миле, Косић Драгољуб, Гоић Јовица и Китић Бора. Фарбање: Суботић Жељко, Ранчић Бранислав, Ђалић Милан и Комазец Ненад. За то време Тумбас Бранко је поткресивао дрвеће у околини куће моторком коју је од куће донео. Никола Тумбас је на свом ражњу испекао прасе које је за ову прилику купио отац Обрад. Водоинсталатер Горан Мрдић је привео крају свој део посла. Митровић Жељко је стари централни усисивач заменио новим и променио све његове прикључке. Електричар Ђорђе Кораћ проверио је струју и инсталирао кутије за кабловску телевизију и телефон. Радове су посетили и дали одређену помоћ и Гордон Александар и Миланка, Јаћимовић Недељко, Карађорђевић Богдан, Дмитровић Никола, Микулић Душан, Зјалић Бранко и Анђелић Јован. Највећи део посла у суботу је и завршен.

У понедељак је довршено постављање пода који су обавили Игњатић Миле, Косић Драгољуб, Поповић Вид, Митровић Жељко, Ракић Миланко и

RENOVATION OF THE PARISH HOME

As you all know, on our newly purchased land at 8484 26 Avenue SW exists the parish home, which is intended to house our priest. Up until July 15 2004, the church was renting out this house. On July 31 2004, our priest Father Obrad Filipovic and his family, moved into the home.

The house was fairly run-down because it was used as a rental property for several years. The church committee along with the priest, decided to renovate the house. The existing home has 4 bedrooms, an office, living room, kitchen with dinning area, laundry room as well as 2.5 bathrooms. The renovations began on Monday, July 19, 2004. Firstly, all the carpet was removed as well as the nails and baseboards. Father Obrad along with Tomislav Dimitrijevic and his friend Alex, Branko Zjalic and Aleksandar Gordon, completed this job. Secondly, the walls were prepared for painting. Branko and Nikola Tumbas completed this job. Next, Jake Subotic did the painting of the ceiling. Meanwhile, Goran Mrdic renovated the bathrooms and all the plumbing in the house. A laminate floor was purchased and brought to the location by Father Obrad and Jovo Andjelic using a borrowed truck from Nikola Dmitrovic.

At last, on Saturday July 24, 2004 with a group effort, all the walls were painted (except the living room) and 80% of the laminate flooring was completed. The work was done by the following people: Popovic Vid, Rakic Milanko, Ignjatic Mile, Kosic Dragoljub, Gojic Jovica and Kitic Boro completed the floor. Subotic Jake, Rancic Branislav, Calic Milan and Komazec Nenad painted the house. During this time, Branko Tumbas was trimming the trees on the property with a chainsaw he brought from home. Nikola Tumbas roasted a pig on his ranch which was purchased by Father Obrad. The plumbing was almost entirely completed by Goran Mrdic. Zeljko Mitrovic replaced the old central vacuum system with a brand new one and changed all its parts. Djordje Korac, the electrician, checked the electric work and installed a new cable and telephone box. Other contributors were: Aleksandar Gordon, Milanka, Nedjeljko Jacimovic, Bogdan Karadjordjevic, Nikola Dmitrovic, Dusan Mikulic, Branko Zjalic and Jovo Andjelic. The biggest part of the renovations was completed on this Saturday.

On the following Monday, the entire floor was completed by: Mile Ignjatic, Dragoljub Kosic, Vid Popovic, Zeljko Mitrovic, Milanko Rakic and Father Obrad. Within the next few days, the living room, baseboards, window and door trimmings, were all painted. This job was done by Bojan Todorovic, Darko Jovic, Branko Zjalic and Father Obrad. On Friday, July 30 2004, Zoran Cajni cleaned all the windows and mirrors in the house.

Therefore, on Saturday July 31 2004, Father Obrad and his family moved into the newly renovated parish home.

отац Обрад. Наредних пар дана довршено је фарбање дневног боравка и дела штокова на вратима и прозорима. Овај посао обавили су Тодоровић Бојан, Јоцић Дарко, Зјалић Бранко и отац Обрад. У петак 30. јула Зоран Чањи је опрао све прозоре и сва огледала у кући.

Коначно у суботу 31. јула отац Обрад се у парохијски дом преселио са својом породицом. Пресељавање су помогли, Бранислав Поповић, Јово Анђелић, Ратомир Љубојевић, Warwick Douglas а све је обављено камионом који је возио Жељко Поповић. Сви радови обављени су у највећем реду и слози браће парохијана који су радили. Сав материјал плаћен је новцем Црквеношколске Општине. Неки од парохијана који нису имали времена радити дали су свој новчани допринос, као на пример Никола Дмитровић који је купио три тоалет шоље и лавабо за једно купатило у новчаном износу од око 700 долара и купио пиће за раднике у износу од 100 долара. Пиће су још куповали у највећој мери Александар Гордон и отац Обрад, а затим и Бранко Зјалић и Никола Тумбас.

После пресељења оца Обрада замењено је 11-оро врата у кући. Овај рад у највећој мери обавили су Вид Поповић и Драгољуб Косић. Тај дан радило си и на уређењу дрвећа око куће (поткресивање, чишћење, уређивање). Овај посао обавили су Јово Анђелић, Бранко Тумбас, Недељко Јаћимовић, Бранко Зјалић, Никола Тумбас, Душан Микулић и Никола Дмитровић.

Спремамо се такође да направимо и једну радну акцију на којој би требало да подкрешемо сво дрвеће на имању, да посечемо оно које је суво, да очистимо цело имање и тако га припремимо за предстојеће нам радове.

Веома је важно напоменути да нико од радника није нити тражио нити наплатио ни један једини долар за своје утрошено време и свој труд и рад. Нека им је хвала од свих нас парохијана, а од Господа Сведржитеља благодат и награда у њиховим домовима. Амин.

Ови радови показали су још једном сложеност наших парохијана и потврдили да ћемо ако Бог да када се ускоро упутимо у велике пројекте на нашем имању имати снаге да све довршимо слогом, љубављу и својим залагањем, а укрепљени благодаћу Господњом.

The following people helped the priest with his move: Branislav Popovic, Jovo Andjelic, Ratomir Kubojevic, Douglas Warwick and the driver of the truck was Zeljko Popovic. The parishioners did all the work in a unified manner with high spirits. The church committee paid for all the work material. Some of the parishioners who did not have time to work on this project, helped financially. For example, Nikola Dmitrovic, donated three toilets and a sink valued at approximately \$700 and he also bought \$100 worth of drinks for the workers. Most of the drinks were purchased by Aleksandar Gordon, Father Obrad, Branko Zjalic and Nikola Tumbas.

After the move, 11 doors in the house were replaced. This was done by Vid Popovic and Dragoljub Kotic. That same day, landscaping work around the home was being done by Jovo Andjelic, Branko Tumbas, Nedeljko Jacimovic, Branko Zjalic, Nikola Tumbas, Dusan Mikulic and Nikola Dmitrovic.

Now we are preparing for a new group work effort, which consists of trimming all the trees on the land, cutting down the dry ones and cleaning up the entire property in preparation for our future work.

It is important to mention, that none of the volunteers asked for any money for their work or time. We, the parishioners give our thanks to them and may God bless them and their homes. Amen.

Once again, this work effort showed the unity of our parishioners and proved that one day, if God willing, we can embark on bigger projects in the future.

СЕКТЕ И ЊИХОВЕ КАРАКТЕРИСТИКЕ

Још је Господ Исус Христос упозорио свете апостоле, а преко њих и нас верне хришћане, да ће доћи лажни пророци и учитељи који ће пробати да преваре верне и одвуку их са собом у лажну науку. Данас смо више него икада сведоци ових Христових речи јер се по свету, а поготову овде на западу, размножило велико мноштво лажних пророка и самозваних "црква" односно **секти**.

Шта је то заправо секта? Секта је, најкраће речено, изопачено (искривљено) хришћанство засновано на погрешном тумачењу Светога Писма, односно група људи окупиљена око нечијег изопаченог тумачења Светог Писма. Свети апостол Павле нас упозорава на њихов долазак говорећи: *"Јер су такви лажни апостоли, лукави посленици, који се претварају да су апостоли Христови"*

Многа слична учења карактеришу већину, ако не све, данашње секте. Та учења су:

а) **Нова истина.**

Секте углавном тврде да је Бог баш њима открио неку тајну истину до сада непознату човечанству и да је њима дао задатак да ту истину објаве људима и тако их науче. Док једни кажу да Христос није довршио своје дело и да су они ти који га требају довршити, други пак кажу да је Хришћанство отпало од Бога и да је Бог сада њима истину подарио.

б) **Ново тумачење Светога Писма.**

Многе секте имају Свето Писмо као основу своје теологије али га тумаче свако на свој, погрешан, начин. Они тврде да 2000 година чувано тумачење у Цркви Христовој није исправно и да су они ти који сада имају право тумачење. Ова тумачења углавном су или извор тешког незнања или жеља да се манипулише народом како би се људи приволели секти.

в) **Небиблијски извор учења.**

Као што знате наша Света Црква темељи своје учење на Светом Писму-Библији. Многе пак секте, због тога што им не одговара оно што је у њему написано, нуде неке друге изворе својих учења. Они углавном кажу да је Свето Писмо или застарело, или лоше преведено, или непотпуно... Углавном покушавају да Свето Писмо замене неким својим књигама које стављају на прво место свога учења.

г) **Погрешно учење о Христу.**

Наша Света Црква учи да је Христос Син Божији, друго лице Свете Тројице, који је дошао на земљу као Богочовек и извршио домострој спасења за нас људе. Свака секта пак, има неки свој начин виђења Христа. Оно што их све карактерише јесте да не признају Христа као Бога већ само као или пророка,

BREAKAWAY SECTS AND THEIR CHARACTERISTICS

Even Jesus Christ warned his apostles and us Christians that there would come false prophets and teachers who will try to sway the true believers into following their lies. Today more than ever, we can bare witness to Christ's words because all over the world and especially in western society, there has been an increase in false prophets and self-proclaimed "churches" or **sects**.

What in fact is a sect? In short, a sect is a distorted interpretation of the Holy Scripture or a group of followers who believe this distortion. The Holy Apostle Paul is warning us of their coming around by stating: "Those false apostles are sly and pretending to be the apostles of Christ." Most, if not all characteristics of sects, are revealed through the following:

A) **The new truth**

Sects preach that God himself has revealed to them some unknown truths about humankind and gave them the task of spreading this knowledge to the people. While some state, that Christ has not completed his work and that they must finish it for him, the others claim that Christianity came from God and that God gave them this truth.

B) **The new interpretation of the Holy Scripture**

Many sects recognize the Holy Scripture, but interpret it in their own false manner. They believe that 2000 years of the Christian Church's interpretation is wrong and that only theirs is correct. This belief is a result of either ignorance or the intention to manipulate people into following the sect.

C) **Non-biblical teachings**

As you know, our church is founded by the Holy Scriptures of the Bible. Therefore, because the Holy Scripture does not suit the beliefs of the sects, they offer alternative ideologies. They claim that the Bible is either out of date, badly interpreted or not complete. In fact, they are trying to replace the Holy Scripture with scriptures of their own.

D) **False teachings about Christ**

Our Holy Church preaches that Christ is the son of God, the second entity of the Holy Trinity, who has come to earth to save humanity. Every sect has its own vision of who Christ is. The only thing they have in common is that none of them recognizes Christ as the son of God, but rather as some kind of prophet, angel or something similar.

E) **Changing Theology**

Most sects, due to false interpretation, have to change their theology. The Jehovah's Witnesses have, up until now, changed the date of the second coming of the Messiah at least 7-8 times. In addition, in the past, they have prohibited vaccinations but no longer. However,

или анђела или нешто слично.

д) Промена теологије.

Већина секти, с обзиром да су им учења погрешна, често мења своју теологију. Јеховини сведоци до сада су 7-8 пута мењали датум другог доласка Христовог. Такође раније су забрањивали вакцинацију а данас не, трансфузију крви још увек забрањују. Уједињена црква је пак једина која је јавно признала да се њена теологија мења са временом.

Ово су углавном особине које карактеришу већину секти. Човек би се запитало како то да, будући да су такве, секте ипак напредују? Могло би се дати више одговора на ово питање:

а) **Секте нуде одговоре.** Секте се труде да што боље проуче људску психу и проблеме са којима се људи углавном срећу да би тако увек имале спреман одговор на ваша питања. Често је битније да одговор постоји него да ли је тај одговор исправан.

б) Секте задовољавају људске потребе.

Секте нуде лажну љубав онима који им се прикључују. Људима је данас у свету најпотребнија љубав па се припадајући секти осећају вољени и заштићени. Секте одређују својим члановима начин на који да живе и понашају се те се члан ослобађа свога размишљања и ослања на праћење унутстава. Секте често покушавају да заведу особе са емоционалним проблемима и несигурним животом нудећи им решења и подршку која је лажна а за циљ има освајање душе.

в) **Секте дају повољан утисак.** Њихови "мисионари" су углавном лепо обучени, дотерани, лепо се понашају и смешкају. Оно што се не види јесте њихова намера да вас увуку у њихов пакао погрешног учења и одврате од Христа Господа и Свете Тројице. За њих Господ каже да су вукови у јагњећој кожи и гробови споља лепо и офарбани а изнутра трулеж.

Како да се одбранимо од секти које све више, безобразније и безобзирније нападају? Па на првом месту наша највећа одбрана мора бити наше познавање своје сопствене Вере Православне. Морамо добро упознати своју Веру да бисмо, потковани знањем, могли препознати лажна секташка учења и преваре. На другом месту наша одбрана је избегавање сваког контакта било са сектама, секташима или њиховим књигама. Једноставно затворимо врата пред њиховом најездом. Затим сама Црква наша Православна, у колико имамо недоумица или незнања одговор увек можемо потражити у Цркви Христовој.

Немојмо, драга браћо и сестре, дозволити да секте уграбе душе наше или душе наших потомака. Останимо чврсти и постојани у Вери отаца наших. Амин.

Отац Обрад Филиповић

they still disallow blood transfusions. The United Church is the only ones to openly state that theology can change with time.

These are the characteristics of most sects. One would ask, how is it possible for them to still exist based on their foundations? There is more than one answer to this question:

A) Sects offer answers

Sects often concentrate on the human psyche and the problems people often face, therefore they can provide quick answers to related questions. Often it is more important for an answer to exist, than whether it is the correct one.

B) Sects fulfill human needs

The sects offer fake compassion to their followers. Today, it is most important for people to feel compassion, so the sects make them feel loved and protected. Sects dictate how their members should live and act and while being indoctrinated, members lose their free will. Sects often recruit individuals with emotional problems and unstable lives. These people are offered solutions and support with the intention of conquering their souls.

C) Sects give a good impression

Their missionaries are often well dressed, well behaved and full of smiles. What is not seen, is their intention to lead you into their hellish world of lies and away from Jesus Christ. God describes them as wolves in sheep's clothing who look good from the outside, but are rotten and impure on the inside.

How can we defend ourselves from the sects who are invading us so imprudently? Our first line of defense must be our knowledge of the Orthodox faith. We must understand our faith in order to distinguish it from the sectarian ideologies. Our second defense is to avoid contact with them and their writings. Simply stated, we must shut the door on their invasion. The third line of defense is our Orthodox Church. If ever in doubt and looking for answers we can always turn to Christ's church.

Dear brothers and sisters, lets not allow these sects to claim our souls or the souls of our future generations. Let us stay strong in the faith of our predecessors. Amen.

Father Obrad Filipovic

ДЕЧЈЕ

ОБАВЕШТЕЊЕ!

Наша Црквена школа отпочела је са радом у својој петој години постојања.

Ове године наставу похађа преко тридесет деце.

Позивамо све родитеље да своју децу доведу у црквену школу где, поред Српског језика, могу научити пуно тога о својој вери, култури, традицији, историји...

Школа се одржава свакога петка од 7 до 8:30 часова навече.

Загонетке:

Шта о клину висити не може. (Сенка)

Шта у гори без мозга лаје. (Секира)

Шта је у кући ново нетесано. (Јаје)

Црно прево из неба виси. (Вериге)

Шта капу на глави држи. (Конџи)

Црно кере за собом бело прево вуче. (Игла и конаџ)

Шта кроз воду иде, а вода га не дохвата. (Ракија)

У шта су два грла, једна пија. (У бисага)

Шта на воду иде, а воде не пије. (Звоно на животињи)

У наше бабе кожане очи. (Завесе на соби)

Шта на себе живо месо једе. (Свећа)

У једном суду и вино и ракија. (Јаје)

Уђе вук у тор, овцу увати, па кост изједе, а меса се не дотаче. (Црв у зубу)

СТРАНЕ

Јеванђеље (на грчком – "евангелион") значи радосна, блага вест. Овако се називају књиге написане о Исусу Христу, јер нам говоре о радосној вести доласка Спаситеља међу нас људе. Јеванђеље су написали Христови ученици који су били испуњени Духом светим. Они се називају јеванђелисти.

Имена четворице јеванђелиста сакривена су у кругу. Пронађи ко су они скачући на свако друго поље. Обиђи два пуна круга. Упиши слова на линије:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

ИСТОРИЈА ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ МИСИОНАРСКЕ ПАРОХИЈЕ СВЕТОГ САВЕ У ЛЕТБРИЦУ

Овај наслов би управо требао бити сажета, или врло сажета историја наше црквеношколске општине. Њена историја је почела давно, много давно, ако се рачуна по трајању људског века, или врло скоро ако се рачуна од мисионарског наступа нашег Светог Саве и његовог деловања на позорници Срба у тринаестом веку, и који ће трајати, ми верујемо, до судњег дана.

Ову парохију су основали верници 1949. г. Г. После оног страшног Другог светског рата, много се је наших Срба расуло по целом свету, а једно педестак њих је тај удес довејао чак у Летбриџ. То су били већином млади људи, самци, а било је и таквих који су морали оставити жене и децу у својој домовини, надајући се да ће кад, тад опет бити заједно. У оно доба, Србину без Цркве није било потпуног живота. Осим тих дошљака, било је у Летбриџу две, три фамилије староседеоца, од 1925/1927 г. Г. који су били жедни Христове науке на матерњем језику, и који су подржали новодошле у њиховој жељи да оснују Српску Цркву у Летбриџу. Није прошло много месеци до прве службе, али сталног свештеника никад нисмо имали.

Први Председник је био покојни Илија Булатовић, а први секретар и благајиник Јово Штетић. Чланарина је била десет долара, што је онда представљало два дана рада.

На следећој листи су неки људи који су учествовали у онивању ове Цркве. За сада нема никога ко би нас могао подсетити на остала имена.

Урош Билчар-оснивач, Илија Булатовић-председник, Павле Вујичић-оснивач, Војо Зарић-оснивач, Милан Лукић-оснивач, Војо Миљевић-оснивач, Милоје Милутиновић-оснивач, Драган Мирковић-оснивач, Драгиша Петровић-оснивач, Драгољуб Петровић-оснивач, Илија Половина-оснивач, Бранко Радуљ-оснивач, Вељо Радуловић-оснивач, Симо (Херцеговац)-оснивач, Јово Штетић-секретар, Никола (Црногорац)-оснивач, Милан Ђурић-оснивач, Никола Николић-оснивач.

Староседеоци, покојни Стево Вучуревић, Милан Вукановић и њихове фамилије су увек били на челу парохије. Вучуревићи, Стевова жена Хелен, кћерка Jean, и синови Walter, Nick, Bill, John, као и покојни Mark нису промашили ни један састанак ако је то икако било могуће. Већина њих су били председници те парохије бар једном до данас.

Вукановићи, малобројнији, јер су имали само једну кћерку, такође никад нису занемарили

THE HISTORY OF CHURCH MISSION OF ST. SAVA IN LETHBRIDGE

This title should have been very short history of our church community. Its history began long ago, very long ago, if you take into account the era of civilization of man. Or very recently if you date it to our St. Sava mission's beginning and its influence on the Serbs in the 13th century, that will continue, we believe, until the end of time.

This parish was founded by our faithful in 1949. Following the terror of World War II, many Serbs fled and emigrated over the entire world; about 50 were brought even to Lethbridge following that tragedy. They were mostly young men, singles but there were many who had left behind their wives and children, hoping that they would be together once again. In that period, a Serb without a church did not live a full life. Apart from these arrivals, there were 2-3 naturalized Serbian families who arrived in 1925-1927, who thirsted for Christ's teachings in their mother tongue, and who supported the new immigrants to build a Serbian church in Lethbridge. Not very many months passed before the first service, but we have never had our own priest.

The first president was the late Ilija Bulatovic, and the first secretary/treasurer was Jovo Stetic. The membership fee was ten dollars, which then represented about two days' work. On the following list are people who helped in the founding of our church. For now, there is no one who can help us remember the rest of the names: Uros Bilcar-founder, Ilija Bulatovic-president, Pavle Vujicic-founder, Vojo Zaric-founder, Milan Lukic-founder, Mилоје Milutinovic-founder, Dragan Mirkovic-founder, Dragica Petrovic-founder, Dragoljub Petrovic-founder, Ilija Polovina-founder, Branko Radulj-founder, Veljo Radulovic-founder, Simo (Herzegovinian)-founder, Jovo Stetic-secretary, Nikola (Montenegrin)-founder, Milan Cupric-founder, Nikola Nikolic-founder. Established members include the late Stevo Vucurevic, Milan Vukanovic with their families have always been at the forefront of the parish. The Vucurevic's, Stevo's wife Helen, daughter Jean, and sons Walter, Nick, Bill, John and the late Mark did not miss one meeting if at all possible. The majority have been president of the parish at one point or another up until now. The Vukanovic's, smaller in number because they had only one daughter, also never neglected their church. Nada Vukanovic, the wife of the late Milan, founded the Kolo of Serbian Sisters in Calgary.

To the loss of our parish, the number of Serbs in Lethbridge has been steadily decreasing from 1949 to 1995, until the latest tragedy in our country removed Serbs from their homes and another 50 came here.

The mission parish of St. Sava in Lethbridge understands that the most important task is to take the

своју Цркву. А Нада Вукановић, жена покојног Милана је основала коло српских сестара у Калгарију.

На штету наше парохије, број Срба у Летбриџу се је непрестано смањивао од 1949 до 1995 г.Г. све док она нова несрећа у нашој земљи није протерала мноштво Срба са својих огњишта, и опет је њих педесетак доспело овамо.

Мисионарска парохија Светог Саве у Летбриџу је схватила као најважнији задатак да те новодошле Србе стави под своје крило и то је уродило плодом, тако да данас имамо председника Драгана Судара, који је дошао у Летбриџ после 1990. г.Г. а секретарица је Слађана Чолић која је са мужем дошла 1975. г.Г.

Иако мала наша мисионарска парохија и дан данас ради на уздизању духовне свести код Срба у Летбриџу. Тако нам, као и предходни свештеници, и отац Обрад долази из Калгарија да свети водицу, служи Свету Литургију и обавља друге требе за које се укаже потреба.

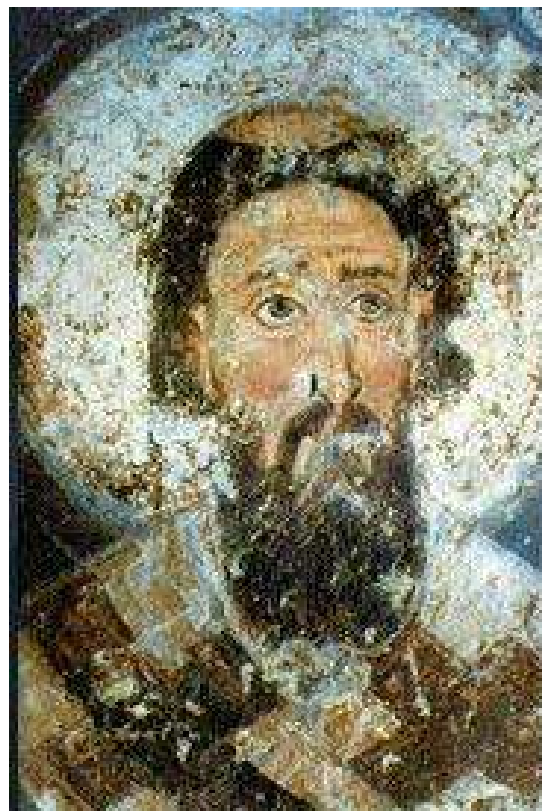
Надамо се да је наше дело остварило, и да ће остварити позитиван учинак на њиви Господњој. Амин.

Драгослав Јуришић

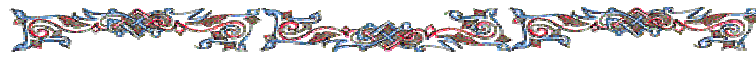
newcomers under our wing and that bore fruit. Today, our president is Dragan Sudar, who arrived here after 1990, and our secretary is Sladjana Colic, who arrived here with her husband in 1975.

Even if our mission parish is small, it is still our task to build spiritual consciousness of the Serbs in Lethbridge. Like his predecessors, father Obrad comes in from Calgary to bless our homes, read the Holy Liturgy and performs other tasks as required. We hope that our work has created, and will create a positive impression on our Lord's fields. Amen.

Dragoslav Jurisic

Свети Сава-покровитељ мисионарске парохије у Летбриџу

МОНАСТИР БАЊА КОД ПРИБОЈА НА ЛИМУ

У зеленој питомини шумовитих и цветних обронака Љесковица и Бањског брда, у доњем току Лима, налази се манастир Бања код Прибоја.

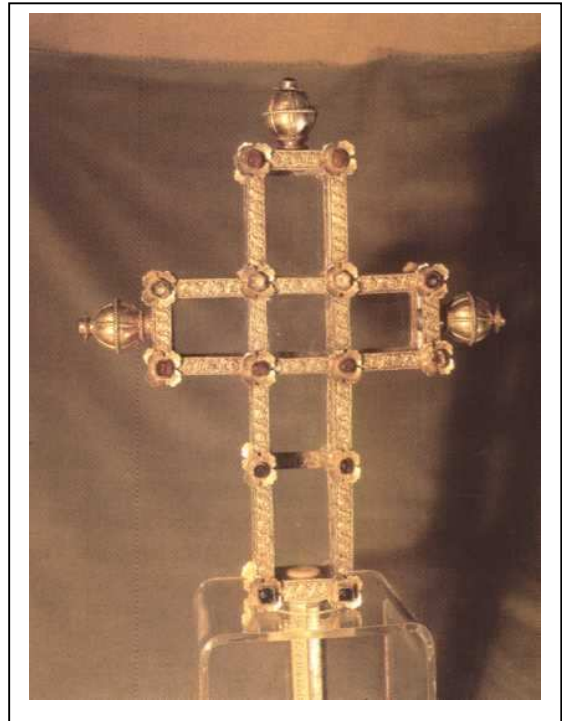
Настао још у време раног средњег века обновљен је 1329. г.Г. великим ктиторским подухватом Стефана Дечанског. Манастир Бања је до данашњег дана остао живо духовно средиште народу српском на радост. У својој дугој историји свети храм у Бањи био је вишевековно средиште дабарске епископије. Поред тога што је главна црква манастирског комплекса била средиште Дабарске епископије, она је била и меморијална црква велмошке породице Војиновића.

Најзначајнији догађај бурне прошлости десио се у манастиру Бања 1572.г.Г када је обављена предаја престола обновљене српске патријаршије из руку остарелог патријарха Макарија, његовом синовцу, херцеговачком митрополиту Антонију Соколовићу на великом сабору српских архијереја. Значај манастира Бања је у томе што се, осим пећке патријаршије, у порти налазе три цркве, од којих је највећа црква Светог Николе (велика црква), са северне стране велике цркве налазе се рушевине цркве Светог Илије и са јужне стране призидана црква усцења Пресвете Богородице.

У тешком робовању Српског народа под османлијском влашћу, велика главна црква посвећена Светом Николи четири пута је рушена и уздизана. Недело турских освајача, последње рушење 1875. г.Г. у време српско-турског рата, поправљено је у великој обнови од 1899. до 1902. г.Г. залагањем архимандрита Гедена Марића, задржавајући обновљени изглед све до данашњег дана.

Црква Светог Николе је монументална црква са две куполе од које је једна изнад наоса, а друга изнад припрате. У основи је то тробродна грађевина у форми уписаног крста. Црква усцења Пресвете Богородице је једнобродна црква призидана уз цркву Светог Николе као параклис.

Значај манастира Бања у прошлости одређен је и положајем места Бања кроз које је пролазио велики царски друм, протежући се од Дубровника, преко Сарајева, до Цариграда. Многи су се каравани богатих царских и дубровачких трговаца заустављали у хладу зидова храма и даривали лековите благодети бањских извора.

Златни крст из манастира Бање

ЖИТИЈЕ СВЕТОГ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА (ЧЕТВРТИ ДЕО)

Николај је из Охрида и Жиче развио и многострану свеправославну и међуцрквену делатност. Тако је учествовао 1930. г.Г. на Предсаборној конференцији Православних Цркава у манастиру Ватопеду. Затим је радио на обнови општежитељног начина живота у манастиру Хиландару. Бивао је често на међународним сусретима младих хришћана у свету и на више екуменских сусрета и конференција у свету. Такође је настојао да одржава добре односе са православном браћом Бугарима и Грцима, као и добре међухришћанске и међуверске односе у предратној Југославији. На жалост, због антиправославне и антисрпске политике Стојадиновићеве владе у старој Југославији, Николај је морао бити умешан и у познату "Конкордатску борбу", наметнуту Српском верујућем народу и Цркви од владе и полиције Стојадиновића и Корошеца. Победа у тој борби и рушење Конкордата углавном је било дело Владике Николаја а то је имало широког одјека у масама нашег верујућег народа. Николај је, уз Патријарха Гаврила, имао свој удео и у обарању антинародног пакта владе Цветковић-Мачек, због чега је од народа био поздрављен, а од окупатора Немаца посебно омражен.

Николајеву делатност, његову усмену и писмену реч Српски народ пратио је пажљиво и са љубављу; његова су дела читана и умножавана, препричавана и дуго памћена. И данас, можете чути у народу мноштво изрека Николајевих, мноштво поучних речи и анегдота о њему. Како рече отац Рафаило из Овчара: "Свака му је за Псалтир била". Богатство у Богу то је оно што је освајало душу српског човека код Владике. Зато је он и могао да изврши онако грандиозни утицај на наш народ, јеванђелски утицај, који је организму Српске Цркве помогао да издржи тешка времена страдања која су затим дошла. Николајев значај се осетио нарочито после Другог светског рата, па све до данас, а вероватно ће га бити што даље све више.

Вишеструки плодни рад и утицај Владике Николаја на добробит Српског народа и његове Светосавске Цркве прекинуо је пожар Другог светског рата, који је међу првима захватио и нашу Отаџбину, и чији смо сведоци многи од нас, па и ми као деца. Капитулација старе Југославије затекла је Николаја у манастиру Жичи. Од првих дана окупације Владика је, као и његова Света Жича, делио тешку судбину свога народа, раскомаданог и немилосрдно уништаваног.

Николај је од Немаца ухапшен већ на

THE LIFE OF SAINT BISHOP NIKOLAJ (PART FOUR)

From Ohrid, Nikolaj's works focussed on a multisided all-orthodoxy and harmony between the churches. He contributed to the Conference of Orthodox Churches in Vatoped in 1930. Following that, he worked on improving the way of life at the monastery of Hilander. He often attended international meetings of young Christians in the world, as well as ecumenical meetings and conferences. In the same vein, he worked on positive relations with our brothers in Orthodoxy-the Bulgarians and Greeks, as well as positive relationships with other Christians and other faiths in pre-war Yugoslavia. Unfortunately, because of anti-orthodox and anti-Serb politics during Stojadinovic's rule in the old Yugoslavia, Nikolaj was forced to be involved in the famous 'Concordian Battle', placed upon the Serbian people and the Church by the government and police of Stojadinovic and Koroseca. The triumph in that battle and the destruction of of the Concordate was in large part due to Bishop Nikolaj and his influence on the people of faith. Nikolaj, along with the Patriarch Gavriilo, had a role in the dismantling of the anti-people pact under the Cvetkovic-Macek government, under which the people were oppressed, with the German occupation became much more sinister.

Nikolaj's work, his thoughtful and intelligent words, were closely followed by the Serbian people and was well-received. His works were well-read and replicated, treasured and remembered. Even today, you may hear Nikolaj's words amongst the people, along with many selected words and anecdotes of his. As the father Rafaelo said in Ovcar 'Every one was for Psaltir'. The wealth found in God was that which attracted the soul of the Serbian people to the Bishop. It was because of this power that he was able to exert such great influence on our people, evangelical influence, that within the organization of the Serbian Church, he was able to help the people face the difficult times that followed. Nikolaj's presence was especially felt following WWII, up until today, and most likely far into the future.

His multi-branched, fruitful work and the Bishop's influence on the Serbian people and his St. Sava Church was interrupted by WWII, when our nation was one of the first to be caught up in the terror, as many of us can bear witness to. The capitulation of the old Yugoslavia caught Nikolaj at the monastery. From the first days of occupationas Bishop shared the hardship of his people, the torn and savagely destroyed.

The Germans arrested Nikolaj on Peter's Day, 1941, and was immediately confined in the Ljubostinja monastery. Following that, he was transferred to a higher-security jail at the Vojlovic monastery at Pancevo. He was there together with the Patriarch Gavriilo Dozic, heavily

Петровдан 1941. г.Г. и одмах конфиниран у манастир Љубостињу, а затим је пребачен у строжији затвор у манастир Војловицу код Панчева и заточен тамо заједно са Патријархом Српским Гаврилом Дожићем, строго контролисани оружаном немачком стражом. У условима заточеништва Владика Николај је страдао више душом него ли телом, проводећи дане и ноћи у сузним и вапајним молитвама Богу за спас свога народа и читавог рода људског. (Сачуван је из тих дана, у једној свесци, Николајев "Молбени канон и Молитва" Пресветој Богородици Војловачкој, као и касније написане, у Бечу јануара 1945. г.Г. већ познате "Три молитве у сенци немачких бајонета", забележене на корицама Јеванђеља у Српској цркви у Бечу). Септембра 14. 1944. г.Г. Немци су Владика Николаја и Патријарха Гаврила спровели из Војловице у злогласни концентрациони логор Дахау, где су они остали до пред сам крај рата. У Дахау су доживели све страхоте овога пакла на земљи, а о њиховом тамошњем страдању и патњама, о трајном нарушењу њиховог здравља сведоче и многи очевици, а и они сами у својим потоњим казивањима, усменим и писменим. Обојица су коначно ослобођени тек 8. маја 1945. г.Г. од стране савезничке 36. америчке дивизије. Неко време после тога потуцали су се по западним земљама, а затим се Патријарх вратио у земљу, на кормило Српске Цркве, док је Николај кренуо тешком и трновитом стазом емиграције, потуцајући се од немила до недрага по белом свету. У срцу и души носио је топлу љубав према својој народу и отаџбини, распињан дубоком носталгијом и жељом да у својој земљи буде сахрањен...

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ

БРОЈУ...

guarded by armed German guards. Under these conditions, Bishop Nikolaj suffered more spiritually rather than physically; he spent his days tearful and in fervent prayer to God for the salvation of the Serbian people and all of human kind. His notes have been preserved in a notebook, 'The Canon of Prayer' of the Blessed Virgin Vojlvac, as well as the ones written later in Vienna in January 1945, the famous 'Three Prayers from under the Shadows of German bayonettes' preserved on the covers of the Testament in the Serbian Church in Vienna.

On September 14, 1944, the Germans transferred Bishop Nikolaj and Patriarch Gavriilo to the Dahau concentration camp, where they remained until the end of the war. They experienced all the horrors of hell on earth in Dahau, victims of pain and suffering, their faltering health and witness to all sorts of evil. They were finally released on May 8, 1945 by the 36th American Division. For a while, they wandered some western countries. The Patriarch returned to our country, to the Serbian Church, while Nikolaj opted for the difficult life of an immigrant, ridden with estrangement and loneliness in the world. In his heart and soul, he carried a warm love for his people and his country, deeply affected by a great nostalgia and a wish to be buried in his land....

TO BE CONTINUED IN NEXT ISSUE...

МАГИЈА-ВРАЧАЊЕ-ДЕМОНСКА ПРЕВАРА

Одступање од Бога и служење сатани

У данашње време моралне, друштвене и вредносне клонулости, у нашем хришћанском народу нагло се шири једно велико зло - магија или врачање. Лажни пророци и пророчице, видовњаци, астролози и спиритисти - призивачи "духова", или боље рећи демона, су масовна појава...

Лукави демон увек игра на карту преваре. Магију деле на црну и белу па је, тобож, та бела безазлена. Некадашњи врачари, маги, данас су променили име - постали су "медијуми" (посредници). Форма је промењена, али је суштина остала иста. У питању је исти дух зли, „дух погађачки“, који је св. апостол Павле изгонио из људи.

Магија, дакле, није нова појава у животу човечанства. Њу је још св. пророк Мојсије у своме закону строго забрањивао. "Не обраћајте се к врачарима и гатарима, нити их питајте, да се не скврните о њих. Ја сам Господ - Бог ваш" - говори Господ (3. Мојс 19: 31).

Одвек је било таквих који су - трагајући за оним што се скрива иза појавног, материјалног и видљивог - бавили се магијом (врачањем) и тако пристајали на сарадњу са злим силама. Врачање је, отуд, самовољно настојање да се рашире предели знања о загробном свету, које знање Божији Промисао није без намере скрио од нас. То је лоповско настојање да се отворе врата вечности лажним кључевима.

Сваки онај, хришћанин дакле, који је на крштењу — приступивши у заједницу Цркве - дао обећање да ће бити веран својој Цркви и Божанском Откривењу, пристајањем да, било он сам врача, било да му други врача, чини смртни грех! Такви тиме изражавају своје непоуздање у Божанско Откривење дато људима, у Промисао, тј. Божији план о нама. Они свесно крше прву од десет Божијих заповести Закона Божијег - која забрањује служење боговима: "Ја сам Господ Бог твој, немој имати других богова осим мене", говори Господ (2. Мојс 20:2-3).

У Светом Писму и Светом Предању откривено нам је све оно што је неопходно за добро човека, за његово спасење. До правог сазнања о тајанственом, божанском свету, могуће је доћи, али никако и никада магијом, него увек и једино богопознањем. Свети оци - они међу највећима - као што су св. Григорије Палама и св. Максим Исповедник - дали су нам најпотпуније разјашњење богопознања, а то значи и главног циља човековог живота на земљи. Познање Бога је могуће и неопходно, али се до њега не може доћи сарадњом са ђаволом, него сопственим усавршавањем у врлинама и уз Божију помоћ.

Света Литургија је наше молитвено гледање у невидљиви свет, и живљење са Христом. На Светој Литургији ми се - кроз Свето Причешће, у тајни Хлеба и Вина - реално сусрећемо са Христом. То је једини прави пут до богопознања, и једини пут ка правој и здравој духовности. Све остало је демонска превара.

Спиритисти - призивачи духова, врачари и звездочаци, узимају на себе задатак да проричу будућност човечанства. Обећавају да ће просветити човечанство "новим откривењем" и створити сјајну епоху за развитак науке, да ће створити "ново доба". Но, из магије - религије "новог доба" - избија на површину груби материјализам. Њени циљеви су разарајући и овоземаљски. На спиритистичким - врачарским сеансама, духови које они призивају нису никада душе умрлих, него увек демони. Свети Оци - црквени предводници и учитељи - говоре да никаква моћ ђаволска и никакво заклинање не може дозвати душе умрлих. По речима св. Јована Златоустог "није могуће овде лутати души која се већ оделила од тела. Бог је душама умрлих запречио врата вечности, и ни једној од њих није дозволио да се јавља живима, да се не би ђаво користио могућношћу да шкоди и вара људе". Сам Божији Промисао (старање Божије о људима) је тако уредио. Сама могућност одржавања везе са умрлима нарушила би нормалан ток живота на земљи, јер би нас приморавала да у сваком важнијем тренутку очекујемо саопштења из другог света. Стална призивања би још узнемиравала душе умрлих људским сујетама и страстима, и жалосна би била њихова загробна судбина, а то праведни и милосрдни Бог не би дозволио. Бог, над душом после смрти, само једном изриче Свој суд.

Многи људи се врло често обраћају разним врачарима, видовњацима, астролозима и тзв. исцелитељима, да би им они "помогли" у невољама. Као разлози за то често се наводе: велика породична туга, или нека невоља, материјална беда услед незапослености, несналажење у сложеним друштвеним ситуацијама, када људи не могу да схвате где је истина. Разлог је врло често и формалан однос према вери, кривоверје, маловерје, или недовољно познавање Цркве као установе Христове - као заједнице Бога и човека, па се дешава да се многи, када доживе неке непријатности у својој Цркви, саблазне и онда лако постају плен магије.

А постоје и такви екстрасеанси - црни и бели маги (врачари), који шаљу људе у Православне Цркве да им се читају молитве, па ако ли нису крштени налажу им чак и да се крсте! Разлог за то није никада брига за спасење људи него је то "параван" иза кога се крију тзв. "добри православци са натприродним моћима"!

Апостоли су увек проповедали против магије. Тако су у Ефесу, после проповеди св. апостола Павла људи спаљивали своје магијске књиге, одрицали се сатане и прилазили Христу. Нespoјива је вера Христова и магија. Св. Јован Златоусти говори да они који се лече враџбинама "сами себе лишавају Божије помоћи, занемарујући је и стављајући себе изван Промисла Божијег, јер ђаво како сам хоће управља и располаже делима њиховим".

У збирци црквених правила - а према Првом правилу Васељенског сабора Трулског - онај "који одлази врачарима, или се бави враџбинама или звездочарством, шест година да се одвоји од Причешћа". Ако ли се такав за то време не покаје већ остане у томе упоран, Црква прописује да се он сасвим одвоји од Цркве.

Св. апостол Јован Богослов саветује:

"Не верујте свакоме духу него испитујте духове јесу ли од Бога: јер многи лажни пророци су изишли у свет" (1 Јн 4:1, в. и Мт 24:4,24). Хришћани који истински живе у спасоносном броду - Цркви, преко њених богослужења, Светих тајни и обреда, добиће Божију благодат за разликовање духова. Тако облагодатења чула, и још кроз Јеванђељски подвиг извежбана у молитви и љубави, моћи ће са сигурношћу да одреде да ли је неки дух од Бога или није. Неизвежбана и необлагодатења чула лако заведу и саблазне лажни пророци. ...

У Светом писму читамо: "Ако вам неко проповеда Јеванђеље друкчије него што примисте, анатема да буде!" тј. нека је проклет (Гал 1:9). Откривење Божије је једно, другога не може бити. Својом јасном светлошћу оно показује прави пут ка добру и спасењу људи, па не постоји потреба за обраћањем мрачним гатарима и сумњивим саопштењима из тајанственог света.

*Сестринство манастира Липовац
Благовесник - Деспот Стефан бр.8*

НЕБЕСНА ЛИТУРГИЈА

Хај, шта се оно чује из даљине:
Дал су вјетри, дал су вихорови,
Ил шуморе горе јаворове,
Ил са земљом трава разговара,
Ил пјевају на небеси звезде?

Нит су вјетри, нит су вихорови,
Нит шуморе горе јаворове,
Нит са земљом трава разговара,
Нит пјевају на небеси звезде,
Но служи се света литургија
У небесном царству Христовоме.

Службу служи Јован Златоусте
И са њиме три стотин владика,
Све владика земних мученика
И три хиљад часних свештеника,
Свештеника Божјих угодника.
Ђаконује ђаконе Стеване
И са њиме свети Лаврентије.
Свети Павле чита Посланије,
Свети Лука свето Вангелије,
Крсте држи царе Константине
А рапиде свети стратилати
Димитрије и с њим Прокопије,
Георгије и с њим Јевстатије
И остали многи стратилати.
Огањ носи Огњена Марија,
Тамјан пали Громовник Илија,
Свети Врачи помазују миром
А Крститељ водом покропљава.
Херувими поје Херувику
А Цар славе сједи на престолу
Лицем својим небо осветљава.
С десна му је света Богомајка
Огрнута звјезданом порфиром,
Свети Сава жезал придржава,
А народа ни броја се не зна,
Више га је но на небу звезда.
Измјешани свеци с анђелима
Па се не зна ко је од ког љепши.

Кад се света литургија сврши
Светитељи Христу прилазили
И пред њиме поклон учинили,
Најпоследњи светитељу Саво
И са Савом Срби светитељи.
Свети Саво метаније прави,
Ал се не хте светац да усправи
Већ остаде на земљи лежећи.
Тад прилази света Богомајка
Да подигне светитеља Саву,

Јер јој Саво Хилендар посвјети,
Ал се Саво диже на кољена
И даље се дићи не хоћаше
Већ остаде пред Христом клечећи.

Благи Христос Саву миловаше
Од милоште вако му збораше:
"Чедо моје Немањићу Саве,
Што си ми се тако растужио,
Што си ми се тако расплакао,
Никад тако ти плакао ниси,
Ниси тако плако за Косовом
Кад је српско потамњело царство,
Потамњело царство и господство.
Казуј мени, моје чедо драго,
Како стоји сада Србадија:
Како стоји вјера у Србаља,
Јесу л Срби кано што су били
Или су се Саво измјенили,
Поју ли ми многе литургије,
Дижу ли многе задужбине.
Кано некад у време Немање
И сина му светитеља Саве,
И славнога Милутина краља,
И Стевана милог ми Дечанца,
И Лазара мога мученика
И Милице славне Љубостињке,
Ангелине мајке Крушедолке,
И осталих цара и кнегиња,
Да л се и сад тако Бог поштује,
Да л Србијом свете пјесме брује,

Јеванђеље да л се моје шири,
Српска земља да л тамјаном мири,
Светли ли се образ у Србина
Пред људима и пред анђелима,
Великаши да л праведно суде,
Богаташи да ли милост дјеле,
Да л сусједа сусјед оправдава,
Да л нејаког јаки подржава,
Поштује ли млађи старијега,
Да л дјевојке држе дјевојаштво,
Да л попови по светињи живе,
Калуђери да л за народ клече
И да л греју пештере сузама
И за народ топлим молитвама.
Да ли народ недељу свјеткује,
Да л празником цркву испуњује?
Казуј мени, дични светитељу,
Српског рода други спаситељу,
Каква ти је голема невоља
Те ти рониш сузе низ образе,
Пјесму неба плачем завршаваш?"

Тад говори светитељу Саво:
"О Госпoде велики и силни,
Пред киме се тресу херувими,
Има ли ишта теби непознато?
Та ти видиш срце у човјеку
И познајеш најтајније мисли.
Видиш црва под кором грмовом,
Под каменом гују отровницу,
На дну мора свако зрно пјеска.
Не могу се од тебе сакрити
Тамних људи тамна безакоња,
Због којих си на крсту висио;
Али твоја љубав све прекрива,
Из љубави незнаније јављаш,
Из љубави ти о знаном питаш,
Да ти кажем што ти боље знадеш."

"Нису Срби кано што су били.
Лошији су него пред Косовом,
На зло су се свако измјенили.
Ти им даде земљу и слободу,
Ти им даде славу и побједу,
И државу већу Душанове,
Ал даром се твојим погордише,
Од тебе се лицем окренуше.
Господа се српска изметнула,
На три вјере оком намигују,
Ал ни једну право не вјерују,
Православље љуто потискују.
Одрекли се српскога имена,
Одрекли се својих крсних слава,
Свеце своје љуто увредили.
А ко диже цркву задужбину,
Не диже је теби него себи.
Цркве дижу да их виде људи,
Цркве дижу, Богу се не моле,
Нит Божији закон испуњују.
Великаши правду погазили,
Богаташи милост оставили,
Не поштује млађи старијега,
Но се млађи паметнији гради,
Нит нејаког јаки подржава,
Већ га ломи док га не саломи,
Нит сусједа сусјед оправдава,
Већ се куне криво за неправду
Због блатњаве земље од аршина.
Свештеници вјером ослабили,
Калуђери посте оставили,
Нит дјевојке држе дјевојаштво,
Свиљу носе, грехом се поносе,
Млади момци поштењу се смију,
А свој разврат ни од ког не крију,
Нити народ за недјељу мари,
Ни за празник ни обичај стари,

Нит празником цркве испуњује,
Празне цркве ка пећине пусте,
Празне душе, па празне и цркве;
Свуд се црни црно безакоње,
Стид ме једе и стид ме изједе,
Због гријеха народа мојега,
Што и мене држиш близу себе.
Зато плачем мој предраги Спасе,
Вјечност ми је кратка за плакање,
Волио бих и у паклу бити,

Само Срби Богу да се врате."

Мирно Господ саслушао Саву,
Па подиже своју свету главу;
И мислима небеса потресе.
Заблисташе муње и громови,
Надуше се гарави облаци,
Лед се просу о Петрову дану,
Сва побјеле земља Србинова,
Ка од губе губава гријешница.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ устеже облаке,
Да не падне киша ни росица,
Благо сунце у жар се обрати,
Сва сагоре земља Србинова,
Пресушише рјеке и потоци,
Прекапише дубоки кладенци.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ ваши попустио,
По воћу се ваши ухватише
Обрстише шљиве и јабуке,
Сасушише питоме воћњаке
По питомој земљи Србиновој.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ помор попустио,
Да помори и старо и младо.
Ударише љуте болезање,

Тесна гробља а мало гробара,
Гробарима отежаше руке.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ кризу попустио.
Пуна земља свакога обиља,
А сви вичу: нигдје ништа нема.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тад Сатану Господ одрјешо,
Из пакла га на Србе пустио,
Да до рока своју вољу врши,
И да чини што је њему драго,
Са државом и са српским тјелом,
Само да се не дотиче душе.
А Сатана војске подигао,
Од звјериња свога и људскога,
Све од самих Божјих противника,
И својијех једномишљеника,
Којих би се марва застидјела,
И вепрови дивљи посрамили.
Пакленим их огњем наоружо,
Повео их на земљу Србију.

Пљуну огањ из адових жвала,
Па запали кућу Србинову,
Све разгради што је саграђено,
Све прождера што је умјешено,
Све однесе што је изаткано,
Све разграби што је уштеђено,
Све раскући што је закућено,
Све попљува што је освећено,
А господу у окове веза,
Старјешине врже на вјешала,
Ил умори глађу у тамници,
Поби момке, зацрни ђевојке,
Згрчи мајке над кољевке празне,
Над кољевке празне и краве.
Још завеза језик у Србина,
Да не смије пјеват ни кукати,
Нити Божје име спомињати,
Нити брата братом ословити;
Још завеза ноге у Србина,
Да не смије слободно ходити,
Осим тамо куд га коноп води,
Коноп води или куда гони;
Још завеза руке у Србина,

Да не смије радити ван кулака,
Нити сјести, нити хљеба јести
Без сатанске горде заповјести,
Нити ђецу своју својом звати,
Нит слободно мислит ни дисати.

Тако ишло задуго земана
Док набуја земља Србинова
Од мртвијех српскијех тјелеса,
И од крви српских мученика,
Ка тијесто од јакога квасца.
Тад анђели Божји заплакали,
А Срби се Богу обратили,
Јединоме своме пријатељу,
Јединоме своме спаситељу,

Вишњем Богу светоме Сави.
Тад се Саво стресе од ужаса,
Скочи, викну иза свега гласа:
"Доста, Боже, поштеди остатак!"
Тад је Господ послушао Саву,
На српско се робље ражало,
Те Србима гријехе опростио.

Засија се лице Србиново,
Зазвонише звона на весеље,
Замириса земља од тамјана,
Заблиста се Христова истина,
Зацари се милост и поштење,
Анђели се са неба спустише,
Па Србију земљу загрише.

Хај, шта се оно чује из даљине?
То се опет служи литургија,
У небесном царству Христовоме.
Службу служи светитељу Саво,
И са њиме три стотин владика,
И три хиљад српских свештеника.
Ђаконује архиђакон Стево,
А са њиме ђакон Авакуме
Што на коцу за Христа пострада,
На баиру усред Биограда.
А цар славе сједи на престолу,
Док са земље грми ка олуја,
То Србија кличе – Алилуја!
Благо мајци која Саву роди
И Србима док их Саво води.

УНУТРАШЊА МИСИЈА ЦРКВЕ
отац Јустин Поповић

Делатност наше Свете Цркве треба да буде таква да својим члановима осигура бесмртност и вечност, чинећи их учесницима у Божјој природи. (2. Петр. 1, 4)

И да у сваком свом члану изгради убеђење да је бесмртност и вечност нормално стање човечије личности а не временост и смртност, да је човек путник који кроз смртност и временост путује у бесмртност и вечност.

Црква је богочовечанска вечност оваплоћена у границама времена и простора. Она је у овом свету, али није од овога света. (Јн.18,36.)

У овом је свету да би свет подигла до оног света, одакле је и сама.

Циљ Цркве је наднационални, васељенски, свечовечански: сјединити све људе у Христу.

Методи тог свечовечанског - богочовечанског сједињења свих људи у Христу дати су Црквом у св. тајнама и богочовечанским подвизима.

Света тајна Причешћа представља Христов метод и средство за сједињење свих људи: кроз њу се човек органски сједињује са Христом и са свима вернима, кроз лично подвизавање богочовечанским подвизима: вером, молитвом, постом, љубављу, кротошћу, свемилошћу.

Богочовечански подвизи су међусобно у органској вези. Један из другог ниче; један другог допуњује.

Први међу подвизима је подвиг вере. Кроз њега треба проносити народну душу; предати је Христу без резерве и компромиса, удубити је до богочовечанских дубина, проширити је до богочовечанских ширина, узвисити је до богочовечанских висина. Треба изградити у народу осећање да је Христова вера - подвиг наднационални, васељенски, тројични, и да веровати у Христа значи: служити Христу и само Христу кроз све догађаје живота свог.

Други је: богочовечански подвиг молитве и поста. Тај подвиг треба учинити методом живота нашег православног народа, треба га учинити душом душе народне, јер су молитва и пост свемоћна средства, христована средства за очишћење од сваке нечистоте не само личности, већ и друштва, и народа, и човечанства, за очишћење наше народне душе од наших нечистота и грехова (Мт. 17,19-21; Лк.9,17-29). Треба оомолитвити душу народну православном молитвеношћу. Молитва и пост треба да бивају не само за једног, не само за народ, већ за све и сва: за пријатеље и непријатеље, за оне који нас гоне и убијају, јер се тиме хришћани одликују од незнабожаца (Мт.5,44-45).

Трећи је: богочовечански подвиг љубави. Та љубав нема граница; не пита: ко је достојан, а ко недостојан? већ љуби све и сва: љуби пријатеље и непријатеље, љуби грешнике и злочинце, али не љуби њихове грехе и злочине; благосиља оне који је куну, као сунце обасјава и зле и добре (Мт.5, 45-46). Ту богочовечанску љубав треба неговати у народу, јер се том васељенскошћу хришћанска љубав одликује од других самозваних и условних љубави: фарисејске, хуманистичке, алтруистичке, националне, животињске. Љубав Христова је увек - свељубав. Та се љубав стиче молитвом, јер је она дар Христов. И православно срце се са усхићењем моли: Господе свељубави, дај ми љубав Твоју за све и сва.

Четврти је подвиг: богочовечански подвиг кротости и смирености. Само кротак срцем укроћује бурна и дивља срца; само смирен срцем - смирава охоле и горде душе. Показивати кротост према свима људима дужност је сваког правог хришћанина (Тит.2,2). Треба душу народну укроћавати кротошћу Христовом; треба сваког учити молитви: Кротки Господе, укроти дивљу душу моју. - Господ је смирио себе највећом смиреношћу: оваплотио се, постао човек. Јеси ли Христов оваплоти себе у бол сваког болног, у тугу сваког тужног, у страдање сваког страдалника, у патњу сваке животиње и птице. Смири себе ниже свих: буди свима све, али Христом и по Христу. Кад си сам моли се: Смирени Господе смири ме Твојом смиреношћу.

Пети је: богочовечански подвиг трпљења и свемилости. Трпети зло, не враћати зло за зло; свемилостиво опраштати увреде, клевете, ране. Христово је, осећати се стално као распет у свету; бити гоњен од света, плуван и поруган. Свет не трпи Христоносце, као што ни Христа трпео није. Хришћански је: не само радосно подносити страдање, већ и свемилостиво опраштати онима који нам причињавају страдање, свемилостиво се за њих Богу молити, као Господ Исус и анђеолики Стефан. Зато се помолимо: Дуготрпљиви Господе, дај ми долготерпјеније, великодушије и кротост.

Мисија наше Цркве: богочовечанске подвиге учинити методом народног живота; душу народну изаткати од христаликих врлина. У томе је спасење душе од света, и од свих душегубних, људождерских, безбожних

покрета и организација у овом свету. И данас само ти православни подвизи сваку душу могу учинити светом, само они могу душу нашег народа учинити светом. Јер је богочовечански циљ вечан и непромењив, и средства су му вечна и непромењива, јер је Христос и јуче и данас онај исти и вавек (Јевр. 13,8). Ова мисија наше

Цркве после првог светског рата била је олакшана самим Богом, који је излио Духа свога на многе из нашег рода, те се јавио богомољачки подвижнички покрет, који је Еванђеље сводио на подвиге: молитве и поста. Богомољци су били убеђени да се свака нечистота, свака нечиста мисао и нечиста жеља, сваки нечисти дух може истерати из човека само молитвом и постом (Мт. 17,21).

Само подвижници попут богомољаца св. владике Николаја су једини прави мисионари Православља. Православље је подвиг и живот, зато се само подвигом и животом проповеда и мисионари.

Развити подвижништво лично и саборно, то треба да буде унутрашња мисија наше Цркве у нашем народу. Од парохија треба начинити подвижничке центре, но то може урадити само парох подвижник. Треба појачати молитву и пост и развити благољепије црквено. Но за све то предуслов тражи: да наши свештеници и монаси сами постану подвижници, - а за то: Господу Богу помолимо се.

**Ако желите да уживате у звуцима „домаће,, музике
или ако сте радознали да чујете шта је то ново у српској заједници у**

**Калгарију
СРПСКИ РАДИО КАЛГАРИ
је ту да вас забави и информише!
Слушајте нас сваке недеље:
ујутро од 8-9 на 90.9 ФМ
или
поподне од 7-8 на 94.7 ФМ**

**ЗОРКА ДОМАЗЕТ
MLS. REAL ESTATE AGENT
SOUTON GROUP –CANWEST
КАНЦЕЛАРИЈА: 208-7788
ЛИЧНИ ТЕЛ: 383-5536**

Zorka Maric
Real Estate Agent

Bravo Realty

#122, 2116 - 27 Ave. NE
Calgary, AB T2E 7A6
Business (403) 250-2882 (24 Hr.)
Fax (403) 250-5339
Res (403) 293-3003

Curent Serbian Orthodox Church St. Simeon Mirotocivi

Plans of future Serbian Orthodox Church St. Dimitrius